

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.37/2017/8. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2017. év április hó 25. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2016. év december hó 9. napján kelt 29.B.1414/2015/80. számú ítéletét **megváltoztatja.**

A szabadságvesztés felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést mellőzi és a vádlottat mellékbüntetésként 2 (kettő) év közügyektől eltiltásra is ítéli.

A vádlott feltételes szabadságra bocsátásának legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap.

A párfogó felügyeletre vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 10.880,- (tízezer-nyolcszáznyolcvan) Ft bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék a 29.B.1414/2015/80. számú, 2016. december 9. napján kelt ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 160. § (1) bekezdésében meghatározott emberölés bűntettének kísérletében. Ezért öt 2 év szabadságvesztésre ítélte, mely végrehajtását 4 év próbaidőre felfüggesztette. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg. Rendelkezett a vádlott feltételes szabadságra bocsátásának legkorábbi időpontjáról, az előzetes fogvatartásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámításáról, és megállapította, hogy a próbaidő alatt a vádlott párfogó felügyelet alatt áll. Rendelkezett a bűnjelekről, valamint az eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről.

Az első fokú ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, a kiszabott büntetés súlyosítása iránt, míg a védő enyhítésért jelentett be fellebbezést. A vádlott az ítéletet tudomásul vette.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.57/2017. számú átiratában az ügyészi fellebbezést

fenntartotta, míg a védő fellebbezését megalapozatlannak tartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a vádlott tagadására és az általa előterjesztett védekezésre is tekintettel a tényállást mérlegeléssel, de megalapozottan állapította meg, az mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól, így irányadó a másodfokú eljárásban is.

Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság megtartotta az eljárási törvényben rögzített szabályokat. A vád tárgyává tett cselekmény szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat részletesen és iratszerűen megjelölte, majd azokból az okszerűség, az ésszerűség és a logika követelményeinek megfelelően a Be. 78. § (3) bekezdésében írtak alapján megalapozott következtetést vont le a vádlott elkövetéskori tudattartamára, továbbá a bűnösséget megalapozó szándékára nézve is. A bíróság eleget tett a bizonyítékok értékelése során azon kötelezettségének is, hogy azokat egyenként és összességükben, komplex módon is értékelte. Álláspontja szerint az első fokú bíróság a jogi minősítés vizsgálatakor helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott cselekménye emberölés bűntettének kísérleteként minősül, azonban az ítélet indokolása 13. oldalán az V. rész utolsó bekezdésében törvénysértően és helytelenül hivatkozott a 15. számú Irányelvre, mivel ezen hivatkozott iránymutatást már hatályon kívül helyezték, így - az egyébként tartalmában megalapozott érvelés - helyes alapjaként a 3/2013. BJE határozatot kell megjelölni. Ezzel a kiegészítéssel az első fokú bíróság által meghatározott jogi minősítés törvényes. Rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett, az nem ellentétes a logika szabályaival, tényből tényre levont következtetései helytállóak. Az első fokú bíróság a bizonyítékok értékelése során a vádlott védekezését minden lényeges eleme tekintetében tisztázta és megcáfolta, a vádlottnak a bűncselekmény elkövetésekor fennálló elmeállapotát alaposan tisztázta. Helyesen tárta fel a büntetéskiszabási körülményeket, a kiszabott büntetés megfelel a büntetéskiszabás céljainak, illetve elveinek, ugyanakkor az első fokú bíróság által kiszabott büntetés nem áll arányban a Btk. 80. § (2) és (3) bekezdésében előírt középérték szerinti büntetéskiszabás elveivel, és az enyhítő szakasz majdnem teljes és kimerítő alkalmazásával kiszabott büntetés mértéke összességében törvénysértően enyhe. Nem megfelelő és nem elegendő ahhoz, hogy a vádlottal szemben a törvényben előírt büntetési célt, vagyis az egyéni és általános megelőzés követelményét elérje és biztosítsa. Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Be. 361. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen - amelyen az ügyész nem vesz részt - a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján változtassa meg úgy, hogy a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés mértékét a Btk. 82. § (2) bekezdés b./ pontjában, továbbá a 82. § (4) bekezdésében írt enyhítési szabályok alkalmazásának mellőzésével, továbbá a Btk. 85. § (1) és (2) bekezdésében írtak mellőzésével, a Btk. 80. § (2) bekezdésére figyelemmel, a Btk. 80. és 89. §-aiban meghatározott büntetéskiszabás célokra és szempontokra figyelemmel a középértékhez igazítva súlyosítsa, továbbá a vádlottal szemben a Btk. 61. és 62. §-ai alapján közügyektől eltiltás mellékbüntetést alkalmazzon. Egyebekben az elsőfokú ítéletet a Be. 371. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

A vádlott védője perbeszédében a fellebbezését fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság alapos bizonyítást vett fel, mely alapján megalapozott tényállást állapított meg. Okszerű a vádlott bűnösségére abból levont következtetés, és a bűncselekmény minősítése is törvényes. A védő úgy vélekedett, hogy a törvényszék a bűnösségi körülményeket feltárta, azokat a súlyuknak megfelelően értékelte, körültekintően vette figyelembe az enyhítő körülményeket is. Meglátása szerint a vádlott ittas állapotához mérten látta el a sértettnek okozott sérülést. Kiemelte, hogy a sértett a vádlottnak megbocsátott, a cselekmény kísérleti szakban maradt, jelentős az időmúlás.

Emellett a vádlott megromlott egészségi állapotát és személyiségzavarát kérte enyhítő körülményként figyelembe venni, mely alapján indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az

elsőfokú bíróság által kiszabott büntetést enyhítse.

Az ügyészi fellebbezés alapos, a védői fellebbezés alaptalan.

A Fővárosi Ítéltábla az ellentétes irányú perorvoslatok alapján eljárva a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel a Fővárosi Törvényszék 19.B.1319/2014/23. számú ítéletét, és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírálta.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat nagyobb részt betartotta, a Be. 373.§ (1) bekezdés I. és II. pontjában meghatározott, az ítélet hatályon kívül helyezéséhez vezető eljárási szabálysértést nem követett el. A bizonyítási eljárás során a terhelt és a tanúk kihallgatása, a figyelmeztetések érdemben törvényesek voltak, a bíróság a Be. 85.§ (3) bekezdésében írtak szerint a relevanciával bíró vallomástételi akadályokat tisztázta, a tanúk vallomásmegtagadási jogukra történő figyelmeztetésére a szükséges körben sor került, a jegyzőkönyvek mind a figyelmeztetéseket, mind az arra adott válaszokat tartalmazzák. Indokolt azonban utalni arra, hogy az elhangzott figyelmeztetéssel ellentétben a Btk. 277.§-a a tanúvallomás jogosulatlan megtagadását nem szabadságvesztéssel, csupán elzárással rendeli büntetni, ennek azonban a tanúvallomások bizonyítékként történő felhasználhatóságára kihatása nincs. A Be. 297.§ (2) bekezdésében írtak szerint járt el a Fővárosi Törvényszék amikor a tanúk részletes kihallgatását követően az eljárás korábbi szakaszában tett vallomásaikat a tárgyalás anyagává téve, az eltéréseket feltárta, azokra az érintetteket nyilatkoztatta, a vallomások közötti ellentmondások feloldását megkísérelte. A szakértők meghallgatása ugyancsak megfelelt a Be. 298. §-ában írtaknak, a hamis szakvéleményadás törvényi következményeire való figyelmeztetésük megtörtént. Az ismeretlen helyen tartózkodó tanú nyomozás során tanúként tett vallomását a Be. 296.§ (1) bekezdés a./ pontjának megfelelően olvasta fel. Az elsőfokú bíróság az ítéletében is hivatkozott releváns okirati bizonyítékokat hiánytalanul, a Be. 301.§-ában írtak szerint a tárgyalás anyagává tette, az észrevételezés lehetőségét biztosította.

A Fővárosi Törvényszék a bizonyítási eljárást a szükséges és lehetséges körben lefolytatta, a vád által kijelölt körben releváns bizonyítékokat feltárta, azokat ítéletében részletesen és iratszerűen megjelölte, majd okszerűen, az ésszerűség és a logika követelményeinek megfelelően, a Be. 78.§ (3) bekezdésében írtak szem előtt tartásával, egyenként és összességükben is értékelte.

A mérlegeléssel megállapított tényállás mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt megalapozatlansági okoktól, a Be. 352. § (1) bekezdés a./ pontja szerint mindössze az alábbiak szerint szorul helyesbítésre:

A vádlott személyi körülményeire vonatkozó részében, a büntetett előélet helyett az ítéltábla azt állapította meg, hogy a vádlottal szemben korábban intézkedést alkalmaztak.

A történeti tényállás első bekezdésének második mondatát a bűnjeltárgyak krimináltechnikai vizsgálatáról készült jegyzőkönyv alapján akként pontosította, hogy a szamurájkard pengehosszúsága 70 cm volt.

A bizonyítékok értékelésével kapcsolatban megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének kimerítően eleget tett. Indokolásában számot adott valamennyi bizonyítékról, bemutatta a vádlott védekezését, a kihallgatott tanúk vallomásait és a releváns okirati bizonyítékok tartalmát.

Részletesen kifejtette, hogy az ellentétes tartalmú vádlotti vallomásokkal szemben miért a sértett, tanú2, tanú1 és tanú3 vallomását fogadta el a tényállás alapjául. A törvényszék a tanúk vallomásai közötti kisebb ellentmondásokat feloldotta, az erre vonatkozó értékelő tevékenységéről a logika követelményeinek megfelelően adott számot.

Az ítélet tábla osztotta a törvényszék azzal kapcsolatos érvelését is, miért nem fogadta el a vádlott az irányú védekezését, hogy a sértett reá tett terhelő vallomását a bosszú motiválta, hiszen a hatóságokat nem ő, hanem a hajléktalan szálló szociális munkása értesítette.

A sértett bántalmazásának ténye, annak helye és ideje, és annak közvetlen előzményei, módja az elszenvedett sérüléseinek jellege az orvosszakértői vélemények, alapvetően tanú1 nyomozás során tett vallomása és az okirati bizonyítékok alapján aggálytalanul megállapíthatók voltak. A törvényszék részletesen elemezte az igazságügyi orvosszakértő által készített szakvéleményeket. Azokból megfelelő ténybeli következtetést vont, amikor úgy értékelte, hogy a tanú1 által vallott sértési mechanizmus során keletkezett a sértett sérülése, és nem a vádlott által vallott indirekt módon. Helyesen mutatott rá arra, hogy nem azért kellett több esetben a szakvéleményt kiegészíteni, mert az homályos, vagy ellentmondásos volt, hanem azt az újabb vádlotti védekezések orvosszakértői elemzése indokolta.

Megállapítható, tehát, hogy a törvényszék által bemutatott és részletesen elemzett bizonyítékok egymásra épülnek, egymást kiegészítik, egy irányba, a vádlott büntetőjogi felelősségének az irányába mutatnak, kizárva ezzel a másképp történés lehetőségét. Mindezek alapján a másodfokú bíróság is bizonyítottan látta a tényállásban rögzített cselekmény elkövetését.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és törvényesen minősítette a cselekményt. A helyes törvényi minősítést helytálló, a bírói gyakorlatnak megfelelő jogi indokolással támasztotta alá. Ugyanakkor helytelenül jelölte meg annak jogi háttereként a 15. számú irányelvet, mivel az már hatályon kívül helyezésre került, helyette a 3/2013. BJE határozatra indokolt hivatkozni.

A Fővárosi Törvényszék a büntetés kiszabása körében az enyhítő és súlyosító körülményeket teljeskörűen feltárta, de azokat nem súlyuknak megfelelően értékelte. Nem tulajdonított kellő jelentőséget annak, hogy az elkövetés eszköze különösen veszélyesnek minősül, a szúrás a sértett létfontosságú szerveitől pár cm távolságra hatolt be, valamint, hogy a vádlott orvul, hátulról támadott a sértettre, akinek emiatt esélye sem volt arra, hogy az ellene irányuló támadást elhárítsa. Ilyen nyomatékú súlyosító körülmények mellett a törvényszék a Btk. 82.§ (1) és (4) bekezdése alapján alkalmazott (2) bekezdés b./ pontja szerint a büntetés kétszeres enyhítése mellett indokolatlanul függesztette fel a kiszabott szabadságvesztés végrehajtását próbaidőre, ezért az ítélet tábla az erre vonatkozó rendelkezést és a pártfogó felügyelet elrendelését mellőzte.

A bíróság a vádlottat szándékos bűncselekmény miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélte és a bíróság megítélése szerint méltatlan arra, hogy a közügyek gyakorlásában részt vegyen, ezért mellékbüntetésként a Btk. 61.§ (1) bekezdése alapján, a (2) bekezdésben meghatározott jogok gyakorlásától, a 62.§ (1) bekezdésében írt keretek között eltiltotta.

A bíróság a Btk. 38. § (1) bekezdése alapján megállapította a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a (2) bekezdése a./ pontja szerint akként, hogy annak legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő nap.

A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 2016. szeptember 27. napján kelt 7.B.874/2013/266. számú ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban kirendelt védői díj címén felmerült bűnügyi költség viselésére a vádlottat a Be. 381.§ (1) és a Be. 338.§ (1) bekezdése alkalmazásával kötelezte.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete elleni fellebbezést a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2017. év április hó 25. napján

. Lassó Gábor sk. a tanács **Dr. Kájel Edina sk.** előadó bíró **Dr. Fatalin Judit sk.** bíró
elnöke

A kiadmány hitelül:
Bradáné Bódi Ilona
tisztségviselő